

Sense cap nom ni símbol,
 ran dels xiprers, dessota
 un poc de pols sorrenca,
 endurida de pluges.
 O que l'oratge escampi
 la cendra per les barques
 i els solcs dibuixadíssims
 i la llum de Sinera.
 Claror d'abril, de pàtria
 que mor amb mi, quan miro
 els anys i el pas: viatge
 al llarg de lents crepuscles.

Aquesta pau és meva,
 i Déu em vetlla.
 Dic a l'arrel, al núvol:
 «Aquesta pau és meva.»
 Des del jardí contemplo
 com passen lentes hores
 pels meus ulls enigmàtics.
 I Déu em vetlla.

Cementiri de Sinera (1946)

...i totes les filles de cançó seran humiliades.
 Ecl., XII, 4.

B., març 1944 - maig 1945.

A Friede L. Martorell, que estimà també Sinera.

Els meus ulls ja no saben
 sinó contemplar dies
 i sols perduts. Com sento
 rodar velles tartanes
 pels rals de Sinera!
 Al meu record arriben
 olors de mar vellada
 per clars estius. Perdura
 en els meus dies la rosa
 que vaig collir. I als llavis,
 oratge, foc, paraules
 esdevingudes cendra.

Somni, senti't, concretes
 barques al vent, difícil
 paraula que puc dir-me
 encara, entre vells límits
 de la vinya i el mar. No lluito
 contra l'esforç de viure
 no sabent com. M'encerclen
 blancs parets, pau alta
 i bona ran dels arbres,
 sota la pols i l'ombra.

No naixerà cap marbre
 deterritzades ones
 ni s'alçaran vols d'àngels
 d'imaginats imperis.
 Car es vingut de sobre
 el temps dolent, i em porten
 veus de records, per buides
 estances de Sinera,
 fins al guaita de l'alba,
 xiprer que sap l'incendi
 del mar i d'aquest núvol.

Pels portals de Sinera
 passo captant engrunes
 de vells records. Ressona
 als carrers en silenci
 el feble prec inútil.
 Cap carriat no em llesca
 el pa que jo menjava,
 el temps perdut. M'esperen
 tan sols, per fer-me almoïna,
 fidels xiprers verdíssims.

No lluito més. Et deixo
 el sepulcre vastíssim
 que fou terra dels pares,
 somni, sentit. Em moro,
 perquè no sé com viure.

A la vora del mar. Tenia
 una casa, el meu somni,
 a la vora del mar.

Alta proa. Per lliures
 camins d'aigua, l'esvelta
 barca que jo manava.

Els ulls sabien
 tot el repòs i l'ordre
 d'una petita pàtria.

Com necessari
 contar-te la basarda
 que fa la pluja als vidres!
 Avui cau nit de fosca
 damunt la meva casa.

Les roques negres
 m'atrauen a naufragi.
 Captiu del càntic,
 el meu esforç inútil,
 qui pot guiar-me a l'alba?

Ran de la mar tenia
 una casa, un lent somni.

Les aranyes filaven
 palaus de rei,
 estances que empresonenen
 passos d'hivern.
 Les barques de Sinera
 no surten més,
 perquè els camins de l'aigua
 són fets malbé.
 El sol no pot estendre,
 per als ulls cecs,
 domassos de les festes
 damunt el gel.
 Als rials ja no sona
 cap cascavell.
 Avanço per rengleres
 de xiprers.

Quina petita pàtria
 encercia el cementiri!
 Aquesta mar, Sinera,
 turons de pins i vinya,
 pols de rials. No estimo
 res més, excepte l'ombra
 viatgera d'un núvol
 i el lent record dels dies
 que són passats per sempre.

Pas de l'amie que sento
 privat de Déu, encara:
 cerques un nom inútil,
 per aturar-te?
 Sabràs millor quin era,
 pel nom, el secret últim
 de qui va precedir-te?
 Tan sols un home.

Quan et deturis
 on el meu nom et crida,
 vulgues que dormi
 somniant mars en calma,
 la claror de Sinera.

Pels rials baixa el carro
 del sol, des de carenes
 de fonollars i vinyes
 que jo sempre recordo.
 Passejaré per l'ordre
 de verds xiprers immòbils
 damunt la mar en calma.

XI

La pluja mor, oferta
mirall d'ella mateixa.
Llums vacil·lants atrauen
lentes falenes.

El vent nocturn parava
als camps, al cementiri.
Quan torni a desvetllar-se,
serà el nou dia.

XX

Arços i grèvol,
oculta neu, prim aire
de tramuntana.
Hivern del mar: sol fràgil
damunt platges desertes.

XXIII

Mentre s'apaga
la llum d'abril i cessen
les filles de cançó,
en un crepuscle immòbil,
he caminat estances
de la casa perduda.

VIII

Plourà. L'àvia Muntala
desa el sol a l'armari
del mal temps, entre puntes
de mantellina fetes
per ditets de Sinera.
Algun ocell voldria
penetrar les difícils
presons de llum. Contemplo
serens xiprers a l'ample
jardí del meu silenci.
Passen dofins pels límits
d'aquesta mar antiga.

XII

Aloc, els boixos,
a l'ombra de l'auleta.
El vent, a penes
llevat dels camps, fa moure
cada matè les filles.

XIX

Els ostiàris
d'un culte antic obrien
les portes a la dansa
del sant i el diable,
entre cavalls que vénen
del mar, amb les carrosses
del mal temps.

El vent escampa
fum de tardor per mardres
de rics altars, per vinyes
on l'or és dens, i marca
amb un senyal el rostre
del qui farà la via
vers el xiprer.

XVI

Passen les guardes
de dolços ulls que vetllen
el record de Sinera.
La nit és alta
i encén tranquils missatges
de vides perdurables
damunt el cementiri.

XV

Per la maresma
s'estén un fred, lentíssim
toc de campanes.
Boires i grills dominen
tots els camins del vespre.

IX

Vol de records de pluja
aguditzà el síptic
d'aquestes flors que moren
al fràgil pas harmònic
de la tarda i de l'agua.
Com calla el mar! Enlaira,
trionf, destí, realme,
escumesca de puntes.
Els xiprers recollien
claror de cel plorada
en miralls momentanis.

XXII

Damunt la sorra molla
suporto l'equilibri
d'un ordre arquitectònic.

Subtil, pietosíssim,
resignat sota dogmes,
combato contra
pensaments singulars
per metafísics
carnus de fred i pluja.

La veu trençada, cristal
del meu dolor, diumenges
amb denà sempre igual,
sempre igual, mentre s'apaga
la llum d'abril i miro
de mantenir les voltes.

XXI

Liures cavalls, a l'alba,
per la deserta platja.
Veus i tambors proclamen
la primavera.

Després, fet nou silenci
damunt el mar, les hores
encadenades besen
la sorra molla.

X

Ordemador de rengles
de xiprers i silenci,
confèrtic serena
autoritat de màgics
cepres a mans augustes.
Vent nocturn, himne, bronze
antic contra l'exèrcit
de la pluja, difícil
solitud retrobada.
Déus pastors amuntanyen
dòcils ramats de núvols.

XIV

Cristall, memòria,
remor de font, de clares
veus allunyades.
La llarga tarda miro,
amb pauses d'or i somni.

XVII

Ai, la negra barca,
que per mi vigila
des de la nit alta!
Ai, la barca negra,
que ve pel meu somni
del mar de Sinerat!
La veu de la dama,
lluny del temps. Escolto
la cançó de marbre.

XVIII

La barca pren ribatge
a la pau de Sinerat,
on velles mans reposen
sota vells arbres.
L'estiu tardà s'allunya
del foc proper dels pàmpols,
quan jo només espero
hores passades.

XIII

Quan és migdia,
a les parets s'encalmen
ombres de núvols.
Mur blanc d'aquell recinte,
a l'entorn del silenci.